

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P.|| VINCENTII|| BRVNI, SOCIE-||TATIS IESV,|| BREVIS
TRACTATVS|| DE SACRAMENTO|| POENITENTIAE,**

Bruno, Vincenzo

Coloniæ Agrippinæ, 1598

VD16 B 8664

De Prima Parte Pœnitentiæ, quæ est Contritio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59993)

8 DE SACRAMENTO
nec ignis, qui eum combasturus est,
extinguitur.

DE PARTIBVS POENI-
tentia.

TRES sunt partes integrales pœni-
tentia Sacramenti. Contritio, Con-
fessio & Satisfactio. Nam sicut homo
tribus modis peccat & DEVM offen-
dit, nempe, corde, verbo, & opere, sic
conuenit vt clauibus Ecclesiae se subij-
ciat, ipsis rebus quibus DEVM offen-
dit, & iram DEI auertere studeat, pri-
mo Contritione cordis, secundo Con-
fessione oris, tertio satisfactione ope-
ris.

Et hæ tres partes necessariae sunt ad
perfectionem huius sacramenti. Nam
sicut corpus humanum conflatum est
ex pluribus membris, vt manibus, pe-
dibus, oculis, alijsq; partibus, quarum
si vna deesset, merito dici posset im-
perfectum: eodem modo pœnitentia
sic composita est ex tribus partibus, vt
si vna deesset, opus esset dicere perfe-
ctioni eius aliquid deesse.

DE PRIMA PARTE
Pœnitentia, quæ est Con-
tritio.

CON-

POENITENTIAE. 9

CONTRITIO est dolor animi, & detestatio peccati cōmissi (quatenus est offensa Dei supra omnia amati) coniuncta cum firmo proposito mutandi vitam, & in futurum nunquam peccandi.

Vnde sequitur, non esse satis homini ad acquirendam gratiam, aut tantum abstinere à peccatis, aut tantum propositum facere de mutanda vita, sed necessarium est vtrumque, hoc est, vt doleat detesteturq; vitam antea actam, & firmiter constituat in animo non amplius peccare. Neque necessarium est, vt dolor ille sit sensibilis (ctsi, quando haberi potest, valde bonus sit & utilis) sed satis est, vt sit in volūtate quæ & abhorreat à peccato commisso, & nolit in posterum admittere.

Debet tamen dolor illē esse maximus, & omni alio dolore maior. Nam sicut Deus, quia est summum bonum, debet amari supra omnia, eiusque amor anteponi debet omnibus rebus: sic peccatum quo DEVM offendimus, quia est summum malum, debet odio haberi supra omnia: sic vt ob nullam rem huius mundi, imo nec ad propriā vitam tuendā, licitum sit ynquam peccare,

10 DE SACRAMENTO

Matt. 8. care, cum dicat Dominus. *Qui amat patrem vel matrem plus quam me, non est me dignus. Et, Qui voluerit animam suam saluam facere perdat eam.* Verum deberet homo potius pati quidlibet, quam offendere DEVM, vel in posterum velle offendere.

Iac. 2. DENIQUE necessarium est, vt poenitens oderit omnia peccata commissa, & de illis doleat. Nam si de aliquibus tantum doleret, & non de omnibus, non esset vera poenitentia, sed ficta & simulata; cum dicat S. IACOBVS. *Quicumque totam legem seruauerit, offendat autem in vno, factus est omnium reus.*

Ioan. 8. Preterea vt contritio sit vera, non sufficit, vt homo doleat de peccatis praeteritis, sed facere debet firmum & stabile propositum omnino emendandi vitam suam. Legimus enim saepius in Euangelio, Dominum, postquam aliquem sanasset, alioque beneficio affectisset, subiunxisse. *Vade & noli amplius peccare.*

Ad hanc contritionem quoque pertinet (si peccatorem verè poeniteat, proponatq; vitae emendationem) velle satisfacere omnibus (quos aliquo modo offenderit, siue in vita, siue in facul.

POENITENTIAE. II

facultatibus, siue in honore. Nam sicut aasserit S. Augustinus. *Non dimittitur Ep. 54. peccatum, nisi restituatur ablatum:* Remittere quoque liberè & condonare iniurias ab alijs illatas, cum Christus dixerit, *Si demiseritis hominibus peccata eo Mat. 6. rum, Pater quoque cælestis demittet vobis Marc 11. peccata vestra. Si verò non dimiseritis eis, nec pater vester vobis dimittet peccata vestra.*

Postremo ad perfectionem huius virtutis necessarium est, vt homo habeat propositum confitendi omnia peccata sua, minimum mortalia, & faciendi poenitentiam, quam pro illis sacerdos iniunxerit.

DE II. PARTE POENITENTIAE qua est Confessio.

SECUNDA Pars Poenitentiae est Confessio. Nam etsi contritio, si vera sit, ex se vim habeat expiandi peccata, tamen quia Poenitens non potest verè dici contritus, si non habeat propositum confitendi, & sepè contingit, vt non habeat tam perfectum dolorem, qui sine confessione sufficiat ad impetrandam peccatorum veniam, &